

Sygn. akt IV CSK 547/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku E. M. S.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G., S. G. i J. G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt XVI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnioskodawczyni we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Zagadnienia prawne, które skarżąca sformułowała we wniosku nie mają cech istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu powołanego przepisu, a stanowią jedynie wyraz negacji stanowiska Sądów co do kwalifikacji posiadania przez skarżącą spornej nieruchomości. Tego rodzaju kwalifikacja jest wynikiem wnioskowania z okoliczności faktycznych sprawy a nie kwestią prawną wymagającą wypowiedzi Sądu Najwyższego jako wyjaśnienia zagadnienia prawnego o charakterze uniwersalnym, abstrakcyjnym mającym znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy ale mającego znaczenia dla rozwoju judykatury.

Brak też podstaw do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przy tej przesłance nie chodzi o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta przy tym może być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli taka wadliwość orzeczenia musi być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły

porządku prawnego jest niewątpliwa. W takiej sytuacji rzeczą skarżącego jest wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów a także przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w ewidentny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Z przedstawionych przyczyn, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

I.n